

Dr. Krokos János

2017. május 2-án

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGON
Dr. Bitskey Botond főtitkár úr részére
1015 Budapest, Donáti u. 35–45.
(SZEMÉLYESEN BENYÚJTVA)
Az ügyszámuk: IV/736-2/2017.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/736 - 2/2017
Érkezett:	2017 MÁJ 02. Személyesen
Példány:	1 Kezelőiroda:
Melléklet:	0 db

Tisztelt Alkotmánybíróság, Tisztelt Főtitkár Úr!

Az alkotmányjogi panaszbeadványom alapján a megadott ügyszámon 2017. március 29-én kiadott (31-én postára adott, ápr. 4-én kézbesített) tájékoztatásukban biztosított lehetőséggel — amely szerint az indítványt harminc napon belül kiegészíthetem, illetve a jelzett hiányosságokat pótolhatom — e kiegészítő beadvány előterjesztésével élek. (Természetesen megfontoltam Főtitkár úr jogi segítség igénybevételére szóló ajánlását, amit azonban az azzal járó többletfáradság, a költségek és a rendelkezésre álló idő rövidege miatt el kellett vetnem.)

[A beadvány tagolásával, amennyire lehetségesnek találtam, a panaszbeadványról tett megállapításaik sorrendjéhez igazodom. Az alaptörvény-sértési hivatkozásokhoz, valamint szervezetek és iratok azonosításához újradefiniálás nélkül alkalmazok a panaszbeadványban vagy a függelékében definiált jelöléseket, rövidítéseket és elnevezéseket. — Az iratazonosítás nélküli irathely-hivatkozások a panaszbeadványra vonatkoznak.]

I.

Az első kérelemhez

Az első kérelmem három hatósági és három bírói döntés megsemmisítésére irányul, aminek az alátámasztásul — 1-a-d) jelöléssel — négy alaptörvénysértésre hivatkoztam (*lásd a 2. oldalon*). Tájékoztatásukban a négy közül három hivatkozásomról tesznek külön megállapítást.

Ad 1-b)

Az első kérelmet a véleményem szerint alátámasztó alaptörvénysértések között 1-b) jelöléssel az Alaptörvény *T) cikk* (1) bekezdése első mondatába foglalt rendelkezésnek a negligálására hivatkoztam. Amely alaptörvényi rendelkezésről azt írják, hogy *(a tájékoztatás 2. oldali leghosszabb bekezdése első mondatából idézek:)* „nem tekinthető az Alaptörvényben biztosított jogának.” A megállapításnak magyarázatát nem adják.

Az idézett megállapításuk bizonyára úgy értendő (amit a saját magyarázatom alapján feltételezek), hogy az egyéni jogomnak nem tekinthető az Alaptörvény szóban forgó rendelkezése. Az ugyanis „általánosan kötelező magatartási szabály” megállapításának a korlátozásáról szól, ami egyéni jognak valóban nem tekinthető. — **Én azonban nem a magam, hanem a fővárosi lakosság jogainak a sérülése miatt tettem meg a közérdekű bejelentést.**

Panaszbeadványom 4. és 6. fejezetében bemutattam, hogy a Díjbeszedő-csoport a fogyasztókkal mit művel, hogyan kényszerítette és kényszeríti rá a főváros gyakorlatilag teljes lakosságát az általa jogsértő módon kialakított normarendszer követésére. Az Alaptörvény *T) cikk* (1) bekezdése első mondatába foglalt előírás alkalmazandóságát, illetve — minthogy a Díjbeszedő-csoport által alkalmazott normarendszert nem az alaptörvényi előírásnak megfelelően alakították ki és vezették be — az alaptörvényi rendelkezés megsértésének a bekövetkeztét annak a mérlegelésével kérem ezért eldönteni, hogy a Díjbeszedő-csoport a normarendszert — a fővárosi fogyasztók gyakorlatilag összességére kiterjedő alkalmazással — „általánosan kötelező

magatartási szabállyá” tette-e. A mérlegeléskor kérem annak a figyelembevételét is, hogy az alaptörvényi rendelkezés az „általánosan kötelező magatartási szabály” megalkotására jogosultak körét nem korlátozza az országos hatáskörű jogalkotókra, továbbá hogy az Alaptörvény *T) cikk* (2) bekezdése szerint jogszabály az önkormányzati rendelet is, amelyet helyi önkormányzat az Alaptörvény 32. *cikk* (1) bekezdés *a)* pontja alapján a helyi közügyek intézése körében alkothat meg. Amikből következően az Alaptörvény *T) cikk* (1) bekezdése első mondatában az „általánosan kötelező magatartási szabály” „általánosan” meghatározása nemcsak országos, hanem helyi szinten is értelmezendő. ***A Díjbeszedő-csoport általi, a főváros gyakorlatilag teljes lakosságára kiterjedő normarendszer-alkalmazás révén pedig az „általánosan” kritérium — helyi szintű értelmezésben — bizonyosan teljesül.***

Amennyiben az Alkotmánybíróság a kérelmemnek megfelelően megállapítja az Alaptörvény *T) cikk* (1) bekezdése első mondatába foglalt előírásnak a fogyasztóvédelmi hatóságok és a bíróságok általi negligálását, annak alapján — vagyis más alaptörvénytől eltekintve is, csupán az 1-b) jelű alaptörvénytől — mind a hat kérelmezett hatósági és bírói döntésnek a megsemmisítése szükségessé válik, ami, úgy vélem, magyarázatot nem igényel.

Ad 1-a)

Az első kérelmet a véleményem szerint alátámasztó alaptörvénytől között 1-a) jelöléssel arra hivatkoztam, hogy megsértették az Alaptörvény *XXIV. cikk* (1) bekezdése első mondatával alapított jogomat, azaz a hatóságok általi részrehajlás nélküli, tisztességes módon való és ésszerű határidőn belüli ügyintézésre szóló jogot. Erről azt írják — amit a *XXVIII. cikk* (7) bekezdésére való hivatkozásomra is vonatkoztatnak [*amiről majd az Ad 1-d) alcím alatt teszem meg az észrevételemet*] —, hogy azzal „összefüggésben indítványa túlnyomóan a pertörténetet (a sérelem keletkezésének folyamatát) foglalja össze, a sérelmezett bírói döntésekkel szemben törvényességi és nem alkotmányossági kifogásokat hoz fel.” (*A tájékoztatás már hiv. bekezdése második mondatából idéztem.*)

Amit az 1-a) jelű alaptörvénytől megvalósultságának az alátámasztásául az 5. fejezetben, valamint — másik alaptörvénytől rendelten ugyan, de erre is vonatkozathatóan — a 7. fejezetben előadtam, az nagyrészt valóban „pertörténet”: közérdekű bejelentésem hatósági és bírósági kezelésének a bemutatása. Azt kellett ugyanis igazolnom, hogy az ügyintézés az Alaptörvénybe foglalt követelményekkel szemben

- vagy nem volt részrehajlás nélküli, azaz részrehajló volt,
- vagy nem volt tisztességes, azaz tisztességtelen volt,
- vagy nem volt ésszerű határidőn belüli;

ami a pertörténet bemutatása nélkül nem lett volna lehetséges. A pertörténet bemutatásával viszont mindhárom kritérium megsértését igazolni tudtam, holott — amiként vagylagosan fogalmaztam — a három alaptörvényi kritérium közül egynek a megsértése is elegendő az alaptörvénytől megvalósulásához.

A három alaptörvényi kritérium megsértéséről előadottakból fölidézem a következőket:

— A fogyasztóvédelmi hatóságoknak a Díjbeszedő-csoport iránti részrehajlását eklatánsan kifejezi az elkövetett nyilvánvaló jogsértések dacára jogsértést nem megállapító HD1. jelű első I. fokú határozat és az azt helyben hagyó HD2. jelű első II. fokú határozat, valamint a Díjbeszedő-csoportot a felelősség alól eleve — és a fellebbezési lehetőség kizárásával az NFH szándéka szerint véglegesen — mentesítő HD3. jelű első II. fokú végzés [*amelyről az Ad 1-d) alcím alatt majd részletesebben is szólok*]. A bíróságok részrehajlását pedig a hatósági döntések hatályban tartása mutatja. — A fogyasztóvédelmi hatóságok részrehajlását demonstrálja továbbá, hogy — miközben a Ptk.-alkalmazás bírói útra tartozására való álságos hivatkozásokkal elhárították állásfoglalási kötelezettségeik teljesítését — a DBH tölem való pénzköveteléseinek az úgymond jogosságát bezzeg meg bírták állapítani! [*Lásd a HD1. jelű első I. fokú határozat 6. oldalának a közepén, amit a P/4. melléklet szerinti első fellebbezés 11. oldali z) pontjában hiába utasítottam vissza, az NFH az első I. fokú határozat helyben hagyásával a Felügyelőség eme illetéktelen (és valótlan) megállapítását is jóváhagyta.*]

— Tisztességtelenségeket fölidézve ilyen volt például:

= a bejelentés kivizsgálása helyett a DBH által a még a GVH felhívására tett két nyilatkozatban előadottakat tényként kezelni, a második felhívásra tett hiányos nyilatkozatot anynyiban hagyni (*lásd utóbbiról a 16. oldali utolsóelőtti bekezdést*);

= a DBH által megadott kézbesítési ütemtervet a határozatokba meghamisítva beépíteni (*lásd erről a 16. oldali utolsóelőtti bekezdést*);

= a kézbesítési ütemtervben megadott dátumokat valóságos kézbesítési időpontoknak tekinteni (*lásd a 15. o. ut. bekezdésétől a 16. o. közepéig tartó részben*);

= a DFR üzletszabályzatának az alkalmazása ellen tett kifogásomra a közüzemi szolgáltatók üzletszabályzatai jogszerű alkalmazásáról szövegelni (*lásd erről a 17. o. közepétől a 18. o. alsó harmadáig terjedő részt*);

= azt a nyilvánvaló jogsértést sem megállapítani, hogy a hulladékgazdálkodási számlák megfizetésére kitűzött fizetési határidők még a számlák keltétől fogva sem érik el a kézbesítésüktől számítandó fizetési határidőt (*lásd az 5. o. első bekezdését, továbbá a 16. és a 17. o. fordulóján lévő bekezdést és az azt követő négy franciabekezdést*);

= hogy a megsemmisíteni kért döntéseket egyik hatóság és egyik bíróság sem indokolta meg helytállóan; hogy az NFH az első II. fokú határozatát sehogyan sem indokolta meg (*lásd erről a 18. o. utolsóelőtti bekezdésével kezdődően a 20. o. első bekezdésével bezárólag tartó részt*);

= a Főosztály Vm-, Cs-, Fk- és Kf-határozata meg az NFH azokról összevissza hozott (megsemmisítő, helybenhagyó, kijavító, visszavonó stb.) döntéseinek a tömkelege;

= engem megillető okiratok nem megküldése;

= végül: eufemisztikusan fogalmazva is tisztességtelen volt az általam tett egyetlen bejelentés több eljárásba utalása, az azzal járó többletterheknek a nyakamba zúdítása (*lásd a 13. oldali középő és az előtte lévő két bekezdést*).

— Az ésszerű határidőn belüli ügyintézés követelményének a megsértését pedig (*amiről adatok találhatóak pl. a 10. o. első és harmadik-ötödik franciabekezdéseiben*) — 2 hét híján 3 és fél évvel a bejelentés megtétele után, és ki tudja, milyen eljárások, meg mikor megszületendő, mennyi és mifajta döntés előtt — talán nem kell bizonygatnom.

Megállapításuk második részéhez — miszerint (*idézem újra:*) „a sérelmezett bírói döntésekkel szemben törvényességi és nem alkotmányossági kifogásokat hoz fel” — rá kell mutatnom, hogy **a nagyrészt valóban törvényességi kifogásnak is tekinthető fölhozott kifogásaimat az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének az első mondata alkotmányossági kifogássá teszi.**

Az ésszerű határidőn belüli ügyintézés alaptörvényi kritériumának a megsértése miatt más ügyekben bizonyára nem volna célszerű döntést megsemmisítve új eljárást rendelni el, mert az új eljárás a folyamatnak csak a további elnyújtásával járna. A jelen helyzet azonban e tekintetben másmilyen: **a közüzemi szolgáltatók ellen folyó külön-külön eljárásoknak a bejelentésemnek megfelelő egyetlen új eljárásba történő visszautalása a további időszükséglet még le is rövidítené.** Az eljárások és a döntések részrehajló tisztességtelensége pedig magától értetődően csak az összes döntés megsemmisítésével orvosolható. Amit — az 1-a) jelű alaptörvénysértés alapján is — ezúton is kérek.

Ad 1-d)

Az első kérelmet a véleményem szerint alátámasztó alaptörvénysértések között 1-d) jelöléssel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosítani rendelt jogorvoslati jog kizárására hivatkoztam. A tájékoztatásukból már idézettek [l. az Ad 1-a) alcím alatti első bekezdésben] e hivatkozásomra is vonatkoztatják. **Amit azonban az 1-d) jelölésű alaptörvénysértés bekezdésének az indoklásául előadtam, az nem „pertörténet” és nem — legalábbis nem első-sorban — „törvényességi”, hanem konkrét alkotmányossági kifogás.**

A szóban forgó alaptörvénysértés indokolását a panaszbeadvány 8. fejezetében, alig több mint 1 oldalnyi terjedelemben adtam meg (*l. a 20–21. oldalon*). Az indokolásnak már a legelején három mondatban idéztem három döntésnek azt az egy-egy rendelkezését ill. megállapítását, amelyekkel az általam HD3.-mal jelölt és első II. fokú végzésnek nevezett hatósági döntés ellen a jogorvoslati lehetőséget kizárták, majd a negyedik mondattal megállapítottam, hogy **„A három döntés idézett rendelkezéseivel és megállapításával az általam 1-d)-vel jelölt alaptörvénysértés megvalósult”** — ami aligha vitatható.

Fölidézem, hogy az első II. fokú végzésben — az általam bejelentett DBH ellen az eljárást lezárva — a DBH helyett a közüzemi szolgáltatókkal szemben rendelt el az NFH fogyasztóvédelmi eljárásokat. [Amely eljárásokban pedig már a valóságnak megfelelően állapíthatnák meg például, hogy a közüzemi szolgáltatók

— nem követelnek késedelmi kamatot, valamint költségeket és díjakat a fogyasztóktól olyan esetekben is, amikor az adott közüzemi szolgáltatásra és fogyasztóra érvényes szabályok szerint fizetési késedelem nem következett be (minthogy a közműdíjak és azok jogosan követhető járulékaik megfizetését sem a közüzemi szolgáltatók követelik);

— a követelt költségek és díjak megállapításához nem alkalmazzák a DFR-nek a fogyasztókra nem kiterjedő hatályú üzletszabályzatát (hiszen a közüzemi szolgáltatók semmilyen módon nem állapítanak meg követelt költségeket és díjakat);

— a fogyasztók részére küldött postai befizetési csekkeket nem állítják ki a közműdíj-követelések összegeinél a fizetési késedelmek címén képzett követelések összegeivel magasabb összegekről (minthogy a közüzemi szolgáltatók egyáltalán nem állítanak ki és nem küldenek a fogyasztóknak postai befizetési csekket).]

Mindazt, amit a bejelentésben kifogásoltam, a bejelentett DBH, valamint a vele szimbiózisban működő DFR követi el. (*Ahogy ezt a panaszbeadvány 4. fejezetében bemutattam és a 6. fejezetben összefoglaltam. L. a 4–9. oldalakon, ill. a 13–14. oldali franciabekezdésekben.*) **A bejelentésem alapján nem lehet tehát az elkövető Díjbeszedő-csoport helyett a bejelentésben kifogásoltakat nem elkövető közüzemi szolgáltatókkal szemben folytatni fogyasztóvédelmi eljárásokat!**

A HD3. jelű első II. fokú végzés — amellyel az abszurd helyzetet (nyilvánvalóan célzatosan) kialakították — az önmaga elleni fellebbezési lehetőséget kizárta, ami jogtalan volt, mert a végzés tartalmilag a DBH elleni eljárást megszüntető végzés is, és megszüntető végzés ellen a Ket. 98. § (3) bek. c) pontja szerint önálló fellebbezésnek van helye. A Bíróság pedig a végzés elleni felülvizsgálati kérelmemet — amelyet a HD2. jelű első II. fokú határozat elleni kérelemmel együtt tettem meg (*lásd a P/5. melléklet szerinti keresetlevél 1/A kereseti kérelmében*) — legalábbis tévesen tekintette „önálló”, nem pedig az első II. fokú határozat elleni felülvizsgálati kérelemmel együttes felülvizsgálati kérelemnek, és utasította el érdemi vizsgálat nélkül a BD1. jelű végzésével. (*Mindezt a 21. o. első felében is rögzítettem.*)

Amit ezen oldal második bekezdésével kezdődően fölidéztem, az valóban nem alkotmányjogi kifogás. — **Az alkotmányjogi kifogásom az, hogy az NFH-nak a vázolt helyzetet előidéző HAJ-2895-4/2014. számú végzése (a HD3. jelű első II. fokú végzés) ellen nem biztosították az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosítani rendelt jogorvoslati jogomat.**

A panaszbeadvány 8. fejezetének a végén az alaptörvénysértő helyzet megszüntetését kértem, nem adtam elő azonban, hogy a megszüntetést mi módon kérem, amit most pótolok. Úgy vélem, hogy csupán a szóban forgó 1-d) jelű alaptörvénysértés jogorvoslásának a szükségessége is mindhárom hatósági és mindhárom bírói döntés megsemmisítését indokoltá teszi, amit — a panaszbeadvány indokolását kiegészítve — a következőképpen magyarázok.

— **A HD3. jelű első II. fokú végzés** — az önmaga elleni fellebbezési lehetőség kizárásával, amire alapozva az ellene szóló bírósági felülvizsgálati kérelmet a BD1. jelű végzéssel érdemi vizsgálat nélkül el lehetett utasítani, ami után a Kúria már csak azt tudta megállapítani, hogy

„nincs helye további jogorvoslatnak” (lásd a BD3. jelű felülvizsgálati ítélet [28] szakasz utolsó mondatában; idéztem a 20. o. harmadik franciabekezdésében) — nemcsak hogy (ahogyan három bekezdéssel előbb földéztem) jogtalan volt, hanem **a lehetséges és megvalósult következményei révén alaptörvénytörőnek is bizonyult.** Az 1-d) jelű alaptörvénytörés miatt ezért a HD3. jelű első II. fokú végzésnek a megsemmisítése elsődlegesen indokolt.

— A HD3. jelű első II. fokú végzés megsemmisítésével a BD1. jelű bírósági végzés pedig a tárgyat veszítené, amiatt kellene megsemmisíteni.

— Ha viszont a HD3. jelű első II. fokú végzést esetleg mégsem lehet eleve alaptörvénytörőnek tekinteni — amely esetben megsemmisítésének az indokoltsága önmagából nem adódna, így a BD1. jelű bírósági végzés megsemmisítésének az előző mondat szerinti szükségessége sem következne be —, akkor a BD1. jelű bírósági végzést kellene (a legutóbb hiv. előző oldali bekezdésben szintén földézett) jogtalansága mellett alaptörvénytörőnek is tekinteni, hiszen, ha nem a HD3. jelű első II. fokú végzés, akkor a BD1. jelű bírósági végzés vezetett az alaptörvénytörő helyzet kialakulásához; a megsemmisítését ez tenné indokolttá.

— A bírói döntés megsemmisítése, bármelyik indokból kerülne is rá sor, hatósági döntések megsemmisítéséhez lehetővé tenné az Abtv. 43. § (4) bekezdésének az alkalmazását (amely jogszabályhelyre az első kérelemben is hivatkoztam).

— Ha a HD3. jelű első II. fokú végzés megsemmisítésére elsődlegesen (az előző oldalon kezdődő első franciabekezdés szerint) nem kerülne sor, a BD1. jelű bírósági végzés megsemmisítéséből közvetlenül csak a HD3. jelű első II. fokú végzés bírósági felülvizsgálatára irányult kérelmem ismételt elbírálásához a Bíróság új eljárásra utasításának a szükségessége következne. — Kértem azonban az Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben a hatósági és a bírói döntések megsemmisítésére irányuló kérelmemnek helyt ad, az Abtv. 46. § (3) bekezdésében biztosított jogkörében állapítsa meg azokat az alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált hatósági eljárásokban, valamint az esetleges későbbi bírósági eljárásokban is meg kell felelni (l. a panaszbeadvány 2. oldalán, alul). Amely kérelmet ezennel az olyan helyzetekre is kiterjesztem, amelyekben (még) nem mind a hat. döntés megsemmisítésére került sor. A BD1. jelű bírósági végzés megsemmisítésével kialakuló helyzetben a kérelmem alapján azokat az alkotmányos követelményeket kellene meghatározni, amelyeknek a HD3. jelű első II. fokú végzés felülvizsgálatára irányult kérelem ismételt bírósági elbírálási eljárásában kellene megfelelni. Az alkotmányos követelményekből pedig a meggyőződésem szerint nem következhetne egyéb, mint az első II. fokú végzés megsemmisítésének a szükségessége. Ami ha valóban így van, akkor a megsemmisítést, úgy vélem, nem volna szabad megisméltendő bírósági eljárásra bízni, hanem — a további alaptörvénytörésektől elvonatkoztatva is, csupán az 1-d) jelű alaptörvénytörés alapján is — a Tisztelt Alkotmánybíróságnak magának kellene a HD3. jelű első II. fokú végzést is megsemmisítenie.

— A HD2. jelű első II. fokú határozat megsemmisítését — a további alaptörvénytörésektől elvonatkoztatva, csupán ugyancsak az 1-d) jelű alaptörvénytörés alapján — az első II. fokú végzéssel való szoros összefüggése teszi indokolttá. Az első II. fokú határozat ugyanis az első I. fokú határozat elleni fellebbezésem (az első fellebbezés) elutasításának az indoklásául semmit nem tartalmaz (l. erről a panaszbeadvány 18–19. oldalainak a fordulóján lévő bekezdést). Indokolásnak ennél fogva az első II. fokú végzésnek az első II. fokú határozattal egyidejű kibocsátása — az elsőfokú fogyasztóvédelmi hatóságnak a közüzemi szolgáltatókkal szemben folytatandó eljárásra utasítása — tekinthető, annak folytán is, hogy az első II. fokú határozat az első II. fokú végzéssel egyezően tartalmazza, miszerint „A kifogásolt magatartás vizsgálatát tehát a Díjbeszedő Holding Zrt-t megbízó közüzemi szolgáltatókkal szemben.” [L. a HD3. jelű első II. fokú végzés 1. oldali alulról negyedik bekezdésének és a HD2. jelű első II. fokú határozat 7. oldali alulról második bekezdésének a végén. (Az idézett mondatot nyilván úgy gondolták zárni és úgy kell érteni, hogy „kell lefolytatni”).] Az első II. fokú végzésnek az első II. fokú határozatban betöltött indokolásszerepét az is alátámasztja, hogy **a Bíróság az első II. fokú végzés tartalmát a jogerős ítéletnek** — amellyel az első II. fokú végzés elleni felülvizsgálati kérelemnek a BD1. jelű bírói döntéssel való elutasítása után már csak az első II. fokú határozat bírósági felülvizsgálatát utasította el — **explicité az indoklásává tette**, még-

pedig a következő megállapítással (*a* BD2. jelű jogerős ítélet 10. oldali második bekezdésének az utolsó mondatát idézem): „A felperes által kifogásolt magatartásokat nem a Díjbeszedő Holding Zrt-vel szembeni eljárásban, hanem a megbízó közüzemi szolgáltatókkal szemben alperes által igazolt eljárásban van lehetősége a Fogyasztóvédelmi Hatóságnak vizsgálnia.” [Ez ugyan (*amiként e beadvány 4. oldalán, a franciabekezdéseket követő bekezdésben kiemelten rögzítettem*) nem igaz — az általam „kifogásolt magatartásokat” nincs lehetőség „a megbízó közüzemi szolgáltatókkal szemben” vizsgálni —, de attól még az első II. fokú végzés által az első II. fokú határozatban betöltött indokolásszerepnek az alátámasztására alkalmas.] — Úgy gondolom továbbá, hogy a HD2. jelű első II. fokú határozat megsemmisítését is — ugyanaból az okból, mint a HD3. jelű első II. fokú végzés megsemmisítését; a további alaptörvénysértésektől elvonatkoztatva is, csupán az 1-d) jelű alaptörvénysértés alapján is — a Tisztelt Alkotmánybíróságnak kellene megtennie.

— A BD1. jelűt követő további bírói döntések megsemmisítésének a szükségessége a HD2. jelű első II. fokú határozat megsemmisítésének a most levezetett indokoltságából adódik. Az első II. fokú határozat megsemmisítésével ugyanis a BD2. jelű jogerős ítélet — amellyel az első II. fokú végzés elleni felülvizsgálati kérelemnek a BD1. jelű bírói döntéssel való elutasítása után az első II. fokú határozat bírósági felülvizsgálatát utasították el — elveszíti a tárgyát, megsemmisíteni emiatt szükséges. A BD3. jelű kúriai felülvizsgálati ítélet pedig, amellyel a jogerős ítéletet a hatályában fenntartották, a jogerős ítélet megsemmisítésével veszíti el a tárgyát, a megsemmisítése tehát ugyanúgy elkerülhetetlenné válik, mint a jogerős ítéleté.

— Az eddigi levezetésem szerinti döntésmegsemmisítések után a hat megsemmisíteni kérelmezett hatósági és bírósági döntés közül egyedül a Felügyelőség HD1. jelű, jogsértést nem megállapító első I. fokú határozata maradna hatályban, és az az ellen 2014. augusztus 8-án benyújtott első fellebbezésem elbírálásra új eljárásra lehetne utasítani a másodfokú fogyasztóvédelmi hatóságot [*amely 2017. január 1-jétől az NFH megszűnése és jogutódlás folytán a 378/2016. (XII. 2.) Korm. rendelet 28. § (2) bekezdése alapján a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium*]. Ami helyett — mivel az Abtv. 46. § (3) bekezdésének az alkalmazásával az erre az új eljárásra meghatározható alkotmányos követelményekből sem következhetne más, mint a megsemmisítés szükségessége — úgy vélem, hogy a további alaptörvénysértésektől elvonatkoztatva is, csupán az 1-d) jelű alaptörvénysértés alapján is a Tisztelt Alkotmánybíróságnak kellene a HD1. jelű első I. fokú határozat megsemmisítését is megtennie.

Ad 1-c)

Az első kérelmet a véleményem szerint alátámasztó alaptörvénysértések között 1-c) jelöléssel arra hivatkoztam, hogy a megsemmisíteni kért bírói és hatósági döntések ellentétben állnak az Alaptörvény *M) cikk* (2) bekezdése második mondatába foglalt — az erőfölénnyel való visszaéléssel szembeni fellépésről és a fogyasztók jogainak a védelméről szóló — deklarációval. Erről az alaptörvény-sértési hivatkozásra külön megállapítást nem tesznek, az első kérelmem egészéhez tartozóan előrebocsátott megállapításuk pedig — miszerint (*a tájékoztatás 2. oldali ötödik bekezdéséből idézek:*) „nem fejtette ki kellően az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmének lényegét, illetve nem adott elő alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény említett rendelkezéseivel” — erre az alaptörvény-sértési hivatkozásra, úgy vélem, nem vonatkozatható.

Az alaptörvénysértés megvalósulását már a panaszbeadvány 6. fejezetében előadottakkal is igazoltam, aminek alapján a fejezet végén levonható volt a konklúzió: „**Azok a hatóságok és bíróságok azonban, amelyeknek a bejelentésem, majd a fellebbezésem, majd a bírósági, majd a kúriai felülvizsgálati kérelmem alapján — sőt, a fogyasztóvédelmi hatóságoknak bármiféle bejelentés nélkül is — az erőfölénnyel való visszaélés elleni fellépés és a fogyasztók jogainak a védelme a feladatuk volna, a feladat teljesítését a döntéseikkel megtagadták. A döntések ellentétben állnak tehát az Alaptörvény *M) cikk* (2) bek. második mondatába foglalt deklarációval is.**” A 7. fejezetben pedig még azt is bemutattam, hogy mi minden módon tagadták meg a fogyasztóvédelmi hatóságok és a bíróságok az alaptörvényi kötelezettség teljesítését. (*Lásd a 13–20. oldalakon, az idézet a 15. oldalról való.*)

Az idézett konklúzió alapján — tehát a többi alaptörvénytől eltekintve is, csupán az 1-c) jelű alaptörvénytől — mind a hat kérelmezett hatósági és bírói döntésnek a megsemmisítése indokolt, ami magyarázatot talán nem igényel.

Az első kérelem egészéhez

Az első kérelmemre tett megállapítások befejezéséül az alkotmánybíráskodás korlátait ajánlják a figyelmembe, közöttük (bírók által megállapított tényállásról), „hogy az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre ... a tényállás megállapításának felülbírálatára.” (A tájékoztató 2. oldali leghosszabb bekezdésének az utolsó előtti mondatából idéztem.) Ami bizonyára nem értelmezendő úgy, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjában alapított, a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangja felülvizsgálatában álló joga ne terjedne ki az Alaptörvénnyel való összhang sérülése tényállásának a megállapítására abban az esetben is, ha a bírói döntés ezt a tényállást nem állapította meg, vagy éppen az ezzel ellentétes tényállást — az Alaptörvénnyel való összhang meglétét — állapította meg. (Hiszen, ha a tájékoztatóból az imént idézett tényállás-felülbírási korlátozás azt is jelentené, hogy az Alaptörvénnyel való összhang sérülésének a tényállása sem állapítható meg akkor, ha a bírói döntés nem állapította meg ugyanezt a tényállást, az ilyen értelmezés a bírói döntések alkotmánybírási felülvizsgálatának a jogát írott malasztá tenné. Aligha születhet ugyanis olyan, az Alaptörvénnyel nem összhangban álló bírói döntés, amely saját alaptörvény-ellenességének a tényállását megállapítaná.)

A figyelmembe ajánlottakhoz a kifejtett értelmezéssel tartani igyekeztem magamat, és bízom benne, hogy az első kérelem szerinti alkotmányjogi panaszom a kérelem egészéhez tartóan előrebocsátott [az előző o. *Ad 1-c)* alcíme alatti második mondatban idézett] ellenvetésükkel kifejezett követelményeknek — az 1-a-d)-vel jelölt négy alaptörvény-sértési hivatkozáshoz az előzőekben fűzött magyarázatokkal és indokolás-kiegészítésekkel — már megfelel. **Am még ha a meghozandó döntésük szerint esetleg nem mind a négy általam állított alaptörvénytől való sértés valósult volna is meg, de közülük akár csupán egy is megvalósult, a Tisztelt Alkotmánybíróságnak a három bírói és három hatósági döntés megsemmisítésére irányuló első kérelmemnek helyt kell adnia.** Amire a kérelmet — az idemácsolása nélkül (lásd a panaszbeadvány 2. oldalának a közepén) — ezennel megismétlem.

Ezúton is kérem továbbá, hogy a döntéskor az Alkotmánybíróság vegye figyelembe a panaszbeadvány 9. fejezetében előterjesztett kiegészítő kérelmeimet is (l. a 21–22. oldalon).

II.

A második kérelemhez

(A tájékoztató 2. oldali ut. bekezdése elején írottak szerint) a második kérelmemet az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján előterjesztett kérelemnek tekintik, amely jogszabályhelyre hivatkozva arra hívják fel a figyelmemet, hogy annak „alapján kizárólag azon jogszabályi rendelkezések alkotmánybírási vizsgálatára van lehetőség, melyeket a bíróság alkalmazott”, majd azt a megállapítást teszik, hogy a (felülvizsgálni kért, a tájékoztatóban a megállapításuk előtt felsorolt) „jogszabályi rendelkezéseket az eljáró bíróságok nem alkalmazták, az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz eljárás megindítására nincs lehetőség.” (A tájékoztató hivatkozott, a 3. oldalon végződő bekezdése utolsó két mondatából idéztem.)

Talán nem lényegtelen azonban, hogy a második kérelmet nem az Abtv. 26. § (1) bekezdése, hanem az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján terjesztettem elő. (A kérelem szövege a 3. o. első bekezdése.) A kérelemben az Abtv. 26. § (1) bekezdés alkalmazását csak az Abtv. 28. § (1) bekezdésének arra a rendelkezésére tekintettel kértem, amely „a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető” vizsgálat lefolytatását teszi lehetővé. [Az idézett hivatkozást a kérelemben a törvényhely (1) bekezdésére való hivatkozásra azért szűkítettem le, mert a 26. § további két bekezdése a kérelmemre nyilvánvalóan nem alkalmazható.] — A második kérelmet is változatlan formában fenntartom.

Tájékoztatásuk szerint az „alkotmányjogi panasz eljárás megindítására” azért „nincs lehetőség”, mert a (felülvizsgálni kért) „jogsabályi rendelkezéseket az eljáró bíróságok nem alkalmazták” (*e fejezet előző oldali első bekezdéséből idéztem újra*).

A Bíróság azonban konkrétan alkalmazott valamiféle 8 napos fizetési határidő-szabályt azal a megállapításával, hogy (a BD2. jelű jogerős ítélet 9. oldali második bekezdésének az első mondatát idézem:) „A Díjbeszedő Holding Zrt. vizsgált számláihoz tartozóan a fizetési határidők alapján a 8 napos fizetési határidő a rendelkezésre álló adatok alapján fennállt, és biztosítva volt.” [Ami persze valótlanosság (*l. erről a panaszbeadvány 16. oldalának a közepén lévő bekezdésben előadottakat és hivatkozottakat*), de demonstrálja, hogy alkalmazott a Bíróság fizetési határidő-rendelkezést. (Bár az nem derült ki, hogy mely jogszabály mely rendelkezését alkalmazta az „a 8 napos fizetési határidő” megfogalmazással pl. a hulladékgazdálkodási számlákra is, amelyekre „8 napos fizetési határidő” bizonyosan nem vonatkozik.)] **Azonkívül az eljáró bíróságok — azáltal, hogy a döntéseikkel a jogsértést nem megállapító HD1. jelű első I. fokú határozatot is hatályban tartották — implicit módon a fizetési határidőkre vonatkozó összes olyan jogszabályi rendelkezést alkalmazták, amelyet a DBH a vizsgált időszakban alkalmazott, vagy annak ellenére nem alkalmazott, hogy általa számlázott közüzemi szolgáltatásra vonatkoztathatóan a vizsgált időszakban hatályban volt.** A jogsértést nem megállapító HD1. jelű első I. fokú határozat hatályban tartásával a Bíróság is meg a Kúria is a DBH által számlázott közüzemi szolgáltatások fizetési határidőre vonatkozó összes jogszabályi rendelkezésről állást foglalt akként, hogy amely rendelkezéseket alkalmazott a DBH, azokat kellett alkalmazni, amelyeket nem alkalmazott a DBH, azokat nem kellett alkalmazni.

A DBH által számlázott közüzemi szolgáltatásokra vonatkozóan fizetési határidőt megállapító jogszabályi rendelkezések Alaptörvénnyel való összhangja kérelmezett felülvizsgálatának az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján való kizárásáról adott magyarázatuk tehát — az, hogy az eljáró bíróságok a felülvizsgálni kért jogszabályi rendelkezéseket nem alkalmazták — a véleményem szerint nem állja meg a helyét.

A DBH által számlázott közüzemi szolgáltatásokra alkalmazható fizetési határidőket szabályozó rendelkezések közül a felülvizsgálni és megsemmisíteni kért rendelkezéseket — amelyek a Ptk. fizetési határidő-szabályán kívül az összes többi rendelkezés — a második kérelemben azonosítottam (*lásd a 3. oldalon, a franciabekezdésekben*). [Felsorolásukban (*a tájékoztatás 2. oldali utolsó bekezdésében*) annak a két jogszabályhelynek is az egészét adták meg, amelyekből — a hulladékgazdálkodási kormányrendelet 10. § (1) bekezdéséből, valamint a fővárosi hulladékgazdálkodási rendelet 24. § (1) bekezdéséből — csak a fizetési határidőre vonatkozó rész felülvizsgálatát és megsemmisítését kértem, és amelyeknek a kért megsemmisítések után hatályban maradó szövegrészeit is meghatároztam (*l. a 23. oldalon, alul*).]

Lássuk ezek után, hogy a rendelkezésére álló jogszabályi rendelkezések közül mit is alkalmaz a Díjbeszedő csoport! Fölidézem, hogy a DBH minden közüzemi szolgáltatásra a számla keltétől számított 14 napos fizetési határidőt tűz ki (*amit rögzítettem a panaszbeadvány 4. oldali ut. bekezdésének az első sorában; tanúsítja a P/14-2. melléklet szerinti nyilatkozat középső oldalán a 2. pont második bekezdésének a második mondata*). Erről a fizetési határidő-képzési gyakorlatról megállapítható, hogy a DBH által számlázott közüzemi szolgáltatásokra vonatkozóan ilyen fizetési határidő-megállapítási jogszabályi rendelkezés nem létezik. — Azt is fölidézem, hogy a fizetési késedelmeket a Díjbeszedő-csoport minden közüzemi szolgáltatásra „a feltüntetett dátum a fizetési határidő” szabálya szerint értelmezi. (*Amit, más megfogalmazásban, a panaszbeadvány 5. oldali harmadik bekezdésének az első két sorában rögzítettem. Az értelmezést tanúsítja mind a P/14-2. melléklet szerinti nyilatkozat 2. pontja negyedik bekezdésében a második mondat, mind a DFR jelenleg alkalmazott üzletszabályzatában — a P/18. mellékletben — a „2. számú Melléklet” középső oszlopának az első mondata, amelyet idéztem a panaszbeadvány 6. oldali második bekezdésének a közepén.*) Ilyen szabályt pedig egyedül a földgáz-kormányrendelet 2. számú mellékletének a 6.11. pontja tartalmaz, amely rendelkezés hatálya a DBH által számlázott többi közüzemi szolgáltatásra nyilvánvalóan nem terjed ki.

A fizetési határidőket szabályozó jogszabályi kavalkádból a Díjbeszedő-csoport kiválasztotta tehát a számára legkedvezőbb rendelkezést, és kizárólag azt alkalmazza a földgáz-szolgáltatáson kívül számlázott többi közüzemi szolgáltatásra is, amelyekre a rendelkezés nem is vonatkozik. Ahhoz pedig, hogy ezt megtehesse, szükséges számára a fizetési határidők szabályozásával teremtett káosz. A káoszban a fogyasztók ugyanis nem tudhatják, hogy milyen fizetési határidőkhöz kellene alkalmazkodniuk, ami nyilván szerepet játszik abban, hogy *(ahogy a P/1. melléklet szerinti bejelentési GVH-úrlapoldalnak a panaszbeadvány 9. oldalán idézett 3.2.5.1. pontjában fogalmaztam)* „a fogyasztók a megállapított megengedhetetlenül rövid fizetési határidőket is kötelezően betartandónak hihetik”.

A DBH által számlázott közüzemi szolgáltatások fizetési határidőit szabályozó, egymásnak ellentmondó jogszabályi rendelkezések révén fennálló kaotikus helyzet jogállamban elfogadhatatlan. Ezúton is kérem ezért, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság éljen a helyzet rendezésére a második kérelmem előterjesztésével adódott lehetőséggel. Amihez az eredetileg megadott alaptörvény-sértési hivatkozást az alábbiak szerint kiegészítem.

A második kérelemnek a 10. fejezetben előadott indokolásában a fizetési határidőket szabályozó rendelkezésekről anélkül állapítottam meg, hogy magasabb szintű jogszabályt sértenek *(lásd a 22. o. utolsó előtti és utolsó bekezdésében, valamint a 23. o. első bekezdésében, mindhárom bekezdésnek a vége felé, továbbá a 23. oldali középső bek. közepén és végén)*, hogy kifejezésre juttattam volna, hogy azáltal is alaptörvényi rendelkezésekbe ütköznek. Amit most — 2-f) ill. 2-g) jelöléssel — további két alaptörvény-sértési hivatkozással pótolok:

2-f) a felülvizsgálni és megsemmisíteni kért kormányrendeleti rendelkezések beleütköznek az Alaptörvény 15. cikk (4) bekezdésébe foglalt tilalomba *[miszerint „A Kormány rendelete törvénnyel nem lehet ellentétes.”]*;

2-g) a fővárosi hulladékgyűjtési rendelet 15 napos fizetési határidő-szabálya beleütközik az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdésébe foglalt tilalomba *[miszerint „Az önkormányzati rendelet más jogszabállyal nem lehet ellentétes.”]*.

[A 3. o. utolsó előtti bekezdésében a „rendelkezésbe” szót kérem többes számban értelmezni; a 3. oldalon alul a 2-e) jelű alaptörvény-sértés végén a pont helyébe kérek pontos vesszőt érteni.]

Ki kell itt még térnem a harmadik kérelmemre tett észrevételükre, azt ugyanis a második kérelemre is megtehetnék volna. Arra hívják fel a figyelmemet, hogy az Alkotmánybíróságnak „az Alaptörvény hatályba lépése után is” fenntartott korábbi értelmezése szerint „a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya miatt lehet alapítani.” *(A tájékoztatás utolsó előtti érdemi bekezdése második mondatát ismertettem, belőle idéztem.)* — A honlapjukon föllelt 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat [171] bekezdésében adott indokolás szerint az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panaszokat amiatt utasított vissza, hogy „az indítványozók a jogbiztonság követelményének a sérelmét önmagában és nem valamely, az Alaptörvénnyel biztosított joggal összefüggésben kérték megállapítani.” Tájékoztatásuknak „a jogbiztonság önmagában nem alapjog” megállapításában az „önmagában” kitétel a határozatból idézett megállapítás szerint tehát úgy értendő, hogy alkotmányjogi panaszt a jogbiztonság sérelmével bár „önmagában” nem lehet, de „valamely, az Alaptörvénnyel biztosított joggal összefüggésben” meg lehet alapozni.

Szeretnék ezért rámutatni, hogy — mint a második kérelemben felülvizsgálni és megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezések által megsértett alaptörvényi rendelkezésre — az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a jogállamisági kritériumára és azon belül a jogbiztonság követelményére eredetileg sem „önmagában”, hanem mindig a normavilágosság követelményének a sérülésével együtt hivatkoztam *(lásd a 22. oldali középső bekezdéssel kezdődően a 23. o. középső bekezdésének a végéig terjedő részben)*. Amit az imént a 2-f) és a 2-g) jelölésű két további alaptörvény-sértési hivatkozással is kiegészítettem.

III.

A harmadik kérelemhez

A harmadik kérelmet *(lásd a 4. o. első bekezdésében)* — az ötödik sor végén „a Ht.” meghatározást „az 52. §” meghatározásra cserélve — először is pontosítom:

Az Abtv. 26. § (2) bekezdése alapján kérem, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdése c) pontja szerint vizsgálja felül a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Ht.) 52. §-a (2) és (3) bekezdésének az Alaptörvénnyel való összhangját, állapítsa meg a (2) és a (3) bekezdés alaptörvény-ellenességét, és — a (2) és a (3) bekezdést az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés a) pontjának megfelelően, az 52. § további, az (1) és a (4)–(6) bekezdéseit az Alaptörvény 24. cikk (4) bekezdése alapján eljárva — a Ht. 52. §-át semmisítse meg.

A harmadik kérelmemre a tájékoztatásban az előző oldal utolsóelőtti bekezdésében ismertetett és értelmezett észrevételt teszik. Azonban a 3-e jelöléssel a B) cikk (1) bekezdésére — és azon belül a jogállamiság deklarációjára, majd az ahhoz tartozó jogbiztonság kritériumára — nem „önmagában” hivatkoztam mint a felülvizsgálni kért törvényi rendelkezések által megsértett alaptörvényi rendelkezésre, hanem együtt a 3-d jelölésű, a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosítani rendelt jogorvoslati jog megsértésére való hivatkozással *(lásd a panaszbeadvány 4. oldalán, a 4. fejezetcím fölött)*, amiként a kérelem indokolását tartalmazó 11. fejezetben is *(lásd a 25. oldalon, az utolsó két bekezdésben)*. A harmadik kérelmem és az indokolása melleleg az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a megsértésére való hivatkozás nélkül is megállná a helyét, amely hivatkozást ezért akár figyelmen kívül is lehet hagyni. — A kérelem indokolása módosításra vagy kiegészítésre, azt hiszem, nem szorul.

Ezúton is kérem a harmadik kérelemre alapot adó kirívóan alaptörvénytől való megszüntetését.

Tisztelt Alkotmánybíróság, Tisztelt Főtitkár Úr!

A panaszbeadványban utólag számos hibát találtam. A többségük pusztán elírás, de amelyik nem az, talán az sem értelemzavaró. Nem lehetett értelemzavaró — hiszen a kérelmet pontosan értelmezték; köszönöm — az a hiba sem, amely miatt a harmadik kérelemnek a főnti pontosítását magam szükségesnek tartottam. Bizonyára nem értelemzavaró az utolsóelőtti bekezdés törvényi hivatkozásának az elütése sem, amely hivatkozás helyesen: az Abtv. 52. § (5) bekezdése. A többi hibára nem térek ki. — A hibák miatt (amilyenek természetesen ebben a beadványban is lehetnek) elnézést kérek.

Alkotmányjogi panaszom jelentősége bizonyára az Alkotmánybíróság számára sem kétséges. A panaszbeadványról pedig magam azt remélem, hogy — legalábbis az e beadványban előterjesztett magyarázatokkal és indokolás-kiegészítésekkel — a törvényi előírásoknak is maradéktalanul megfelel.

A panaszbeadvány utolsó bekezdésében előterjesztett soronkívüliségi kérelmet is megismételve, mindhárom kérelmemről kérem az alkotmánybírósági eljárás lefolytatását.

Budapest, 2017. május 2.

Tisztelettel:

